

KAR

Saadet İlhan

- Karların üzerindeki ilk izlerin sahibiyiz. Ağaçların, evlerin, kaldırımın beyazlığı o kadar yeni ki adımımı her atışımda kara ilk basıldığında çıkan o sesi duyuyorum.

Kar, şehrin gürültüsünü emmiş, her yere sükûnet emri vermiş. Bütün mahalle cenazesini toprağa yeni vermiş, bütün geceyi ağıtla, figanla geçirdikten sonra gözlerden damla akıtamayacak kadar mecal-siz bir hâlde sabaha ulaşmış gibi sessiz ya da gece boyu süren davullu zurnalı düğünden bitkin düşmüş, yorgun.

Yürüdükçe karı ilk gördüğümde içimde oluşan sıcacık duygunun yerini, bir ürperme alıyor. Bileklerimi tam örtmeyen montum, dizime kadar gelen kara her bastığımda botlarımın içinin biraz daha ıslanması, üşümemin sebebi. Bir elimle sadece gözlerimi açacak kadar sıkı sıkı sardığım atkımı -burnumun altına her kaydığında- yukarı doğru kaldırırken, öbür elimle karlara batmaktan zor yürüyen benden iki yaş küçük kardeşimi kolundan çekiyorum. Her gün yürüdüğümüz yol, hiç bu kadar uzun gelmemişti ve sırtımızdaki çantalar da bu kadar ağır.

Okula yaklaştıkça öğrenci hareketliliğinin artması gerekirken etrafta hiçbir kıpırtı hissetmiyorum. Yere âdeta mıhladığım gözlerimi dört tarafa çevirip bakıyor, tek bir öğrenci bile göremiyorum. Bir terslik olduğunu kardeşim de fark etmiş olmalı ki okul bahçesine girince o da arkasını dönüp özellikle arkadaşlarının gelmesi gereken yollara uzun uzun bakıyor. Bembeyaz bahçenin ortasında okulla bir süre karşı karşıya kalıyoruz. Artık boşuna geldiğimizi fark ettiğimiz hâlde giriş kapısına gidip kapının kilitli olduğunu görüyoruz. Bahçeye girmeden önce çoktan aklıma gelen düşünceyi kardeşim dillendiriyor:

- Tatil galiba.

Tatil haberini verecek birilerini görmek ya da bundan habersiz başka öğrencilerle karşılaşmak istediğimden olsa gerek o soğukta kapının önünde anlam-sızca oyalanıyorum. Kimsenin gelmediğini görünce koca, koskoca mahallede bundan habersiz iki biçare öğrenci olduğumuzu fark ediyorum. İçim yangın yerine dönüyor.

Anneciğimin lapa lapa yağın karın ardından sabahları tatil müjdesini verdiği ni hatta bazen uykularımızda kulağımıza fısıldadığını hatırlıyorum. Tatlı uykularımızın o haberle daha da nasıl tatlandığını... Sonra annemin bütün işini gücünü bırakıp -kar tatilinde mutlaka olması gerekirmiş gibi- pişi yapması. Evin kuralları sanki tekrar yazılırdı. Başka zaman olsa mutfak dışında yememize izin verilmeyen yağlı hamuru böyle günlerde ya televizyon karşısında ya da pencere kenarında karı seyrederken çilek reçeline bandıra bandıra yerdik.

Babamın ölümünden sonra hayatın yükünü tek başına omuzlayan anneme ev işlerinde destek olmaya çalışıyordum. Daha on yaşında annem fabrikadayken bir iki çeşit yemek pişirebiliyor, kardeşime ödevlerini yaptırabiliyordum. Yavaş yavaş alışmaya başladığımız yeni hayatımızın en sıkıcı tarafı anneme fabrikadaki arkadaşları ya da komşularımız tarafından taliplerin bulunmasıydı. Babamın seneidevriyesi bile dolmadan komşularımız anneme böyle zamanda erkeksiz yaşamının zorluklarından bahsediyor, sözü dönüp dolaştırıp kafalarındaki adaylara getiriyorlardı. Annemden ziyade beni ve kardeşimi düşündüklerini söyleyerek bilmem ne kadar zengin akrabalarını annemin kabul etmesini istiyorlardı.

Annem dört yıl boyunca yapılan bütün teklifleri nazikçe reddetti. Etrafımızdaki insanların evlendirme umutları sürerken fabrikadaki o talihsiz kazayla babamdan sonra o da bizi bırakıp gitti. Annemle kurduğumuz tatlı dünyamız yıkıldı, kolum kanadım kırıldı. On dört yaşındaydım. Evi, kardeşimi, okulu en çok bizi düşündükleri için annemi evlendirmek isteyen komşularımızın da desteğiyle çekip çevirebileceğime inanıyordum. Kol kanat germesini beklediğim insanlar annemden sonra evlerine çekilmeye başladı. Hâlimizi hatırımızı soran bir iki kişiden sonra da artık zilimiz çalmaz oldu. On beş günde bir eve gelip bizi yoklayan teyzemden başka kimse kalmamıştı.

Tatilden habersiz sadece bizdik. Bütün okulun öğrencileri tatilin sevinciyle sıcak yataklarında uyanırken biz buz gibi havada yollara düşmüştük. Zilimizi çalıp da bugünün tatil olduğunu söyleyecek kimsemiz yoktu.

Zaman zaman hissettiğim yalnızlık duygusu bu soğuk havada okulun demir kapısının önünde içime kor gibi düştü. Geri dönüp -burnumda pişi kokusu-evin yolunu tuttuk.